

Arrest

nr. 246 998 van 8 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 16 april 2019.

1.2. Op 19 november 2019 worden verzoeksters gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 28 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. D. G. V. A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op X 1980 in Sonsonate. Toen u nog jong was, bent u met uw moeder en zus naar de Verenigde Staten vertrokken. Jullie installeerden er zich in Los Angeles. Zo een twintig jaar geleden keerde u met uw moeder terug naar El Salvador. U woonde er steeds in het departement Sonsonate. U heeft twee dochters met uw ex-man, R. G. A. D. (CGVS 19/15892 en O.V. 8.830.290) en M. A. A. D. (O.V. 8.830.260). U heeft voor verpleegster en leerkracht Engels gestudeerd. U heeft steeds als leerkracht gewerkt.

U woonde met uw twee dochters in een huurhuis in Colonia Zedan Poniente, gelegen in de gemeente Sonzacate in Sonsonate. Op 15 januari 2019 werd u 's morgensvroeg aangesproken door twee mannen toen u naar uw werk wilde vertrekken. Aan hun kledij en tatoeages begreep u dat ze leden waren van de Mara Salvatrucha (MS-13). Ze zeiden dat u vanaf dat moment elke week 25 dollar renta moest betalen en dreigden ermee uw dochters iets aan te doen als u niet zou gehoorzamen. U kon niet anders dan het gevraagde bedrag wekelijks te betalen aan de twee mannen. De laatste week van februari 2019 kwamen ze weer de renta ophalen en zeiden toen dat u vanaf de week daarop het dubbele moest betalen. Ze eisten 50 dollar per week. U gaf aan dat dat veel geld was voor u. Ze zeiden echter dat u dat wel kon betalen daar u een auto had en uw dochters naar de universiteit gingen. Uit angst dat ze de renta zouden blijven verhogen en omdat u niet wilde blijven betalen, besloot u nog diezelfde week te verhuizen. U verhuisde op 1 maart 2019 naar een huurhuis in Sonzacate, Colonia El Castaño, een rustigere buurt aan de andere kant van Sonsonate. Die avond kwamen er twee gewapende mannen van de MS-13 langs. U stond op dat moment bij de ingang van jullie nieuwe woning. Uw oudste dochter en een vriend die u had geholpen met de verhuis, waren op dat moment aan het uitpakken. De mannen vroegen van waar u kwam en zeiden dat u uw identiteitskaart moest tonen. U gehoorzaamde. Ze verweten u dat u was weggelopen en beledigden u. Ze dreigden ermee één van uw dochters iets aan te doen. Hierna gingen ze weg. U was doodsbang omdat de bende meende dat u hen had uitgedaagd. De volgende dag ging u samen met de vriend die u had helpen verhuizen, 's avonds klacht indienen bij de politie. De politie bood u evenwel geen effectieve bescherming. Uw dochters gingen niet meer naar school. U ging nog twee keer naar uw werk maar meldde u daarna ziek. U en uw dochters bleven heel de tijd thuis. Uw vriend bracht jullie eten. Bendeleden hielden die vriend tegen en vroeg waar jullie zich bevonden. Hij zei dat hij het niet wist. 's Avonds lieten jullie de lichten uit en hielden jullie zich stil. De bende geloofde dat jullie niet thuis waren. U sprak in die periode met een vriendin die al in België was en u legde uw situatie uit. Ze zei dat de bende jullie vroeg of laat zeker iets zou aandoen. U nam dan de beslissing om naar Europa te vluchten.

Op 8 april 2020 bent u samen met uw twee dochters uit El Salvador vertrokken. Jullie zijn via een transit naar België gevlogen, waar jullie op 16 april 2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Bij een terugkeer naar El Salvador vreest u dat de MS-13 u en uw dochters zullen zoeken en vermoorden omdat u in hun ogen de spot heeft gedreven met hen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw dochters; uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw oudste dochter Ruth; uw rijbewijs; uw diploma verpleegkunde; uw werkkaart verpleegkunde; een certificaat van de leerkrachtenopleiding die u heeft gevolgd; aanbevelingsbrieven van collega's en oud-studenten; de klacht die u bij de politie heeft ingediend tegen de afpersers (d.d. 02/03/2019); de ouderlijke toestemming van de vader van uw dochters om uw minderjarige dochter te laten reizen; en jullie vliegtickets. Na het onderhoud stuurde u nog een mail met daarin de link naar een video van jullie verhuis die ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd bekeken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de door u beweerde afpersing door bendeleden en uw weigering renta te betalen, op zich geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen bij de door u en uw dochter beweerde afpersing die de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Gevraagd wat maakte dat u in januari 2019 in het vizier was gekomen van de bendeleden, repliceerde u te denken dat ze u zijn beginnen afpersen omdat u alleen was, zonder man, en omdat u een grote bestelwagen had (CGVS 19/15889, p.9). U voegde daaraan toe dat de bende de bewoners in het oog houdt en analyseert en dat ze u aldus een goed doelwit vonden (CGVS 19/15889, p.9). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u al sinds 2010 uit elkaar bent met de vader van uw dochters en dat u de wagen waarover u sprak, al een jaar of twee in uw bezit had (CGVS 19/15889, p.5 en p.9). Aldus is uw uitleg niet afdoende om te duiden waarom u juist vanaf 2019 werd afgeperst door de bende Mara Salvatrucha. Voorts nog gevraagd of u weet of de bende in die periode ook andere inwoners van uw buurt begon af te persen, moest u toegeven het niet te weten en stelde u dat niemand daarover spreekt (CGVS 19/15889, p.9). Verder roept het vragen op dat u helemaal geen idee heeft wie de afpersers zijn. U stelde hen niet te kennen en meende dat ze niet van uw buurt afkomstig zijn (CGVS 19/15889, p.10). Ook de twee gewapende bendeleden die u op 1 maart 2019 zouden hebben bedreigd, kent u niet (CGVS 19/15889, p.13). Uw verklaringen betreffende de context waarin de afpersing plaatsvond, blijven dan ook erg oppervlakkig, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt.

Verder is het bedenkelijk dat u wel kon vertellen dat u op 15 januari 2019 voor het eerst werd afgeperst door bendeleden van de MS-13 maar dat u niet kon aangeven welke dag van de week het toen was (CGVS 19/15889, p.9-10). Voorts gevraagd op wat voor een dag u eind februari 2019 de laatste keer heeft betaald aan de bendeleden, tevens het moment waarop ze vertelden dat de renta was verhoogd, stelde u dat het op het einde van de week was, zijnde een donderdag of een vrijdag (CGVS 19/15889, p.11). Uw dochter verklaarde daarentegen dat de bendeleden op een maandag hadden gezegd dat de renta was verhoogd naar 50 dollar per week (CGVS 19/15892, p.8).

Aan u gevraagd hoeveel tijd daarna u dan bent verhuisd met uw dochters, repliceerde u dat u nog in dezelfde week bent verhuisd maar dat u niet juist weet hoeveel dagen daarna (CGVS 19/15889, p.11). Gevraagd of het één dag daarna was, twee dagen daarna, vijf dagen daarna, antwoordde u dat het

misschien zo een drie à vier dagen daarna was (CGVS 19/15889, p.11). Volgens uw verklaringen bent u verhuisd op 1 maart 2019 (CGVS 19/15889, p.11). 1 maart 2019 was een vrijdag (zie blauwe map). Uw laatste verklaringen volgend dat u drie of vier dagen daarvoor voor het laatst 25 dollar had betaald, was het toen een maandag of dinsdag en dus geen donderdag of vrijdag zoals u eerder stelde (CGVS 19/15889, p.11). U aldus gevraagd of het dan het begin van de week was toen u voor het laatst had betaald aan de bendeleden en niet het einde van de week, repliceerde u niet meer te weten welke dag het toen was (CGVS 19/15889, p.11). U kwam niet verder dan te stellen dat het in de week van de verhuis was (CGVS 19/15889, p.11). Uw incoherente en vage verklaringen wat betreft het tijdsverloop van de opeenvolgende gebeurtenissen voor jullie vertrek, zet de geloofwaardigheid ervan verder op de helling.

U en uw dochter verklaarden voorts dat de bendes contacten hebben in heel het land, met elkaar communiceren en het weten als een huis leegstaat en nieuwe mensen een huis betrekken (CGVS 19/15889, p.13 en CGVS 19/15892, p.10). Het roept dan ook vragen op dat u het als de beste oplossing zag om onmiddellijk nadat de renta werd opgetrokken van 25 naar 50 dollar per week, te verhuizen in de plaats van de 50 dollar te betalen, te meer daar u verklaarde in uw land ongeveer 1.200 à 1.300 dollar per maand te verdienen en daarnaast ook financieel te worden ondersteund door uw moeder die in de Verenigde Staten woont (CGVS 19/15889, p.5, p.8-9 en p.18). U meende bovendien zelf dat u het wel zou kunnen betalen, dat het nog niet zover was gekomen dat het een heel hoog bedrag was, maar u stelde dat het niet bij 50 dollar per week zou blijven (CGVS 19/15889, p.15 en p.19). Dat u een onmiddellijke verhuis verkoos boven het betalen van de verhoogde renta, wetende dat de bende zijn invloed ver reikt, roept gezien bovenstaande vaststellingen vragen op.

Wat betreft de verhuis, dient er nog opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op uw gsm foto's en video's toonde van de nieuwe woning die u had gevonden in Colonia El Castaño (CGVS 19/15889, p.19). Het CGVS merkte hierbij op dat op één van de video's de datum 2 december 2018 staat aangegeven (CGVS 19/15889, p.19 en zie ook stuk 13, de mail met de bewuste video die na het onderhoud werd overgemaakt). U hierop gewezen, repliceerde u dat u bij aankomst hier problemen had met uw gsm en dat alle data waren veranderd (CGVS 19/15889, p.19), wat evenwel een bedenkelijke uitleg is. Verder stelde u dat u in maart 2019, in de beweerde periode van uw verhuis, via Messenger foto's naar uw moeder had gestuurd om haar het nieuwe huis te tonen (CGVS 19/15889, p.20). Gevraagd naar die gesprekken met uw moeder om de data vast te stellen, antwoordde u dat u die gesprekken had gewist omdat uw gsm veel te traag gaat als er te veel opstaat (CGVS 19/15889, p.20). U meende niet te weten of uw moeder die Messengergesprekken nog heeft maar gaf aan het te zullen vragen (CGVS 19/15889, p.20). Tot op heden heeft u dienaangaande evenwel niets overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. De geloofwaardigheid van uw verhuis in maart 2019 staat aldus op losse schroeven.

Verder dient er gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de neergelegde klacht. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de bendeleden u op 1 maart 2019 rond 20u00 's avonds hebben bedreigd (CGVS 19/15889, p.13), waar er in de klacht staat aangegeven dat ze om 22u00 naar uw nieuwe woning waren gekomen (zie stuk 11). U hierop gewezen, beaamde u dat dat daarin staat en voegde daaraan toe dat het al avond was, dat het donker was maar dat u het exacte uur niet meer weet (CGVS 19/15889, p.14). Ter verduidelijking gevraagd of ze dan om 20u00 zijn gekomen, dan wel om 22u00, stelde u nu dat het ergens daartussen was, rond 21u00 (CGVS 19/15889, p.14). Dat u het eerst heeft over 20u00, om na confrontatie met de neergelegde klacht uw verklaringen navenant aan te passen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft voornoemde aangifte, dient er nog opgemerkt te worden dat er niet in staat aangegeven dat de bende eind februari 2019 plots 50 dollar begon te vragen in de plaats van de initiële 25 dollar. Er staat enkel te lezen dat de bedreiging elke week 'constanter' werd (zie stuk 11). Gevraagd waarom u dat niet aan de politie had verteld, kwam u niet verder dan te stellen dat u het wel exact zo aan de politie had verteld (CGVS 19/15889, p.15). Het mag dan ook verbazen dat daar niets over wordt gezegd in de klacht, te meer daar het deze verhoging was die – volgens uw verklaringen – de reden was voor uw verhuis. Deze lacune in de neergelegde aangifte roept verder vragen op bij uw relaas en de authenticiteit van het document.

Gevraagd of die twee mannen van de MS-13 op 1 maart 2019 ook renta hadden gevraagd, antwoordde u negatief (CGVS 19/15889, p.15). Gevraagd wat ze dan wilden van u en uw dochters, antwoordde u dat ze zich wilden wreken en angst wilden zaaien (CGVS 19/15889, p.15). U stelde dat ze naar alle kanten keken en dachten dat het niet het moment was om te handelen (CGVS 19/15889, p.13). Ook uw

dochter gaf aan dat ze zich wilden wreken en jullie wilden vermoorden (CGVS 19/15892, p.10). Aan haar gevraagd waarom ze jullie dan eerst zijn komen waarschuwen en jullie aldus de kans gaven te vluchten, antwoordde ze eveneens dat jullie denken dat er op dat moment getuigen waren, zoals die vriend, en dat ze daarom niets hebben gedaan (CGVS 19/15892, p.10). Eerder had u evenwel nog verklaard dat het rustig was op straat (CGVS 19/15889, p.9). Het is dan ook niet duidelijk wat de bedoeling was van de benedeleden.

Verder roept het vragen op dat u het dan als de beste oplossing zag voor u en uw dochters om jullie na de bedreigingen van 1 maart 2019 thuis op te sluiten, hoewel de benedeleden klaarblijkelijk wisten naar waar jullie waren verhuisd (CGVS 19/15889, p.9 en p.15). Volgens uw verklaringen dacht de bende dat jullie niet meer in jullie nieuwe huis woonden omdat jullie nooit de deur openden en er geen beweging te zien was (CGVS 19/15889, p.9 en p.15). U stelde dat ze wel wisten dat jullie spullen daar stonden maar niet dat jullie daar waren (CGVS 19/15889, p.15). Gevraagd of ze ooit hebben geprobeerd om uw huis binnen te komen, antwoordde u negatief (CGVS 19/15889, p.17). Gevraagd of er na jullie vertrek nog iets is gebeurd, of u nog heeft opgevangen dat de benedeleden naar jullie zijn komen vragen, het huis zijn binnengegaan ofzo, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat uw vriend met een vrachtwagen al jullie spullen is gaan ophalen nadat jullie hier waren toegekomen (CGVS 19/15889, p.17). Als de bende het werkelijk op jullie had gemunt, kan evenwel worden verwacht dat ze meer moeite zouden doen om met zekerheid te weten dat jullie daar niet meer waren. Uw verklaringen weten niet te overtuigen.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw vluchtmotieven geloofwaardig uiteen te zetten.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het loutere feit dat u leerkracht bent, twee dochters heeft en financieel wordt ondersteund door uw moeder in de Verenigde Staten, zoals uw advocaat op het einde van het onderhoud opmerkte (CGVS 19/15889, p.20), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoekster zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico.

Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27

personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en de paspoorten van uw dochters, uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw oudste dochter Ruth, uw rijbewijs, uw diploma verpleegkunde, uw werkkaart verpleegkunde, een certificaat van de leerkrachtenopleiding die u heeft gevolgd, de aanbevelingsbrieven van collega's en oud-studenten, de ouderlijke toestemming van de vader van uw dochters om uw minderjarige dochter te laten reizen en jullie vliegtickets, bevatten immers enkel informatie over de identiteit van u en uw twee dochters, over uw studies en werk in El Salvador en over jullie reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. A. D. R. G. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op 8 december 1999 in het departement Sonsonate, waar u ook steeds heeft gewoond met uw familie. In januari 2019 bent u psychologie gaan studeren aan de Universidad Modular Abierta in Sonsonate.

Op 15 januari 2019 kwamen er twee bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS-13) naar jullie huis in Colonia Zedan Poniente en eisten dat uw moeder, V. A. D. G. (CGVS 19/15889 en O.V. 8.830.260), 25 dollar per week zou betalen aan hen. Ze dreigden ermee jullie iets aan te doen als uw moeder niet zou betalen. Uw moeder had aldus geen andere keuze dan te gehoorzamen. Eind februari 2019 zeiden de bendeleden dat ze meer geld wilden, ze vroegen 25 dollar extra. Ze meenden dat uw moeder veel geld had daar jullie een bestelwagen hadden en u naar de universiteit ging. Uw moeder wilde niet telkens meer betalen en besloot te verhuizen naar Colonia El Castaño, een rustigere buurt. Op 1 maart 2019, de dag van de verhuis, kwamen er twee gewapende mannen naar jullie nieuwe woning. Ze zeiden aan uw moeder dat ze met hen had gelachen, dat er met de bende niet wordt gesold en dat ze zich zouden wreken. De volgende dag ging uw moeder klacht indienen bij de politie maar ze boden geen effectieve bescherming. U ging niet meer naar de universiteit, uw zus ging niet langer naar school en uw moeder meldde zich ziek op haar werk. Jullie leefden opgesloten in jullie huis. 's Avonds lieten jullie het licht uit en jullie maakten zo min mogelijk geluid zodat het leek alsof er niemand was. Een vriend bracht jullie eten en andere benodigdheden. Hij werd aangesproken door de bendeleden die naar jullie vroegen maar hij zei dat hij niet wist waar jullie waren en dat hij enkel naar het huis ging om te kuisen en de honden eten te geven. Uw moeder nam contact op met een vriendin die al in België was en besloot El Salvador te verlaten.

Op 8 april 2020 bent u samen met uw moeder en jongere zus uit El Salvador vertrokken. Jullie zijn via een transit naar België gevlogen, waar jullie op 16 april 2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Bij een terugkeer naar El Salvador vreest u dat de MS-13 u zal vermoorden omdat jullie hen niet hebben gehoorzaamd.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw moeder volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw zus en uw moeder; uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw moeder; het rijbewijs van uw moeder; haar diploma verpleegkunde; haar werkkaart verpleegkunde; een certificaat van de leerkrachtenopleiding die ze heeft gevolgd; aanbevelingsbrieven van collega's en oud-studenten van uw moeder; de klacht die ze bij de politie heeft ingediend tegen de afpersers (d.d. 02/03/2019); de ouderlijke toestemming van uw vader om uw minderjarige zus te laten reizen; en jullie vliegtickets. Na het onderhoud stuurde uw moeder nog een mail met daarin de link naar een video van jullie verhuis die ook tijdens het persoonlijk onderhoud met uw moeder werd bekeken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw moeder V. A. D. G. (CGVS 19/15889 en O.V. 8.830.260) baseren zich voor jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen. Haar verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van volgende redenen:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de door u beweerde afpersing door bendeleden en uw weigering renta te betalen, op zich geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen bij de door u en uw dochter beweerde afpersing die de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Gevraagd wat maakte dat u in januari 2019 in het vizier was gekomen van de bendeleden, repliceerde u te denken dat ze u zijn beginnen afpersen omdat u alleen was, zonder man, en omdat u een grote bestelwagen had (CGVS 19/15889, p.9). U voegde daaraan toe dat de bende de bewoners in het oog houdt en analyseert en dat ze u aldus een goed doelwit vonden (CGVS 19/15889, p.9). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u al sinds 2010 uit elkaar bent met de vader van uw dochters en dat u de wagen waarover u sprak, al een jaar of twee in uw bezit had (CGVS 19/15889, p.5 en p.9). Aldus is uw uitleg niet afdoende om te duiden waarom u juist vanaf 2019 werd afgeperst door de bende Mara Salvatrucha. Voorts nog gevraagd of u weet of de bende in die periode ook andere inwoners van uw buurt begon af te persen, moest u toegeven het niet te weten en stelde u dat niemand daarover spreekt (CGVS 19/15889, p.9). Verder roept het vragen op dat u helemaal geen idee heeft wie de afpersers zijn.

U stelde hen niet te kennen en meende dat ze niet van uw buurt afkomstig zijn (CGVS 19/15889, p.10). Ook de twee gewapende bendeleden die u op 1 maart 2019 zouden hebben bedreigd, kent u niet (CGVS 19/15889, p.13). Uw verklaringen betreffende de context waarin de afpersing plaatsvond, blijven dan ook erg oppervlakkig, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt.

Verder is het bedenkelijk dat u wel kon vertellen dat u op 15 januari 2019 voor het eerst werd afgeperst door bendeleden van de MS-13 maar dat u niet kon aangeven welke dag van de week het toen was (CGVS 19/15889, p.9-10). Voorts gevraagd op wat voor een dag u eind februari 2019 de laatste keer heeft betaald aan de bendeleden, tevens het moment waarop ze vertelden dat de renta was verhoogd, stelde u dat het op het einde van de week was, zijnde een donderdag of een vrijdag (CGVS 19/15889, p.11). Uw dochter verklaarde daarentegen dat de bendeleden op een maandag hadden gezegd dat de renta was verhoogd naar 50 dollar per week (CGVS 19/15892, p.8). Aan u gevraagd hoeveel tijd daarna u dan bent verhuisd met uw dochters, repliceerde u dat u nog in dezelfde week bent verhuisd maar dat u niet juist weet hoeveel dagen daarna (CGVS 19/15889, p.11). Gevraagd of het één dag daarna was, twee dagen daarna, vijf dagen daarna, antwoordde u dat het misschien zo een drie à vier dagen daarna was (CGVS 19/15889, p.11). Volgens uw verklaringen bent u verhuisd op 1 maart 2019 (CGVS 19/15889, p.11). 1 maart 2019 was een vrijdag (zie blauwe map). Uw laatste verklaringen volgend dat u drie of vier dagen daarvoor voor het laatst 25 dollar had betaald, was het toen een maandag of dinsdag en dus geen donderdag of vrijdag zoals u eerder stelde (CGVS 19/15889, p.11). U aldus gevraagd of het dan het begin van de week was toen u voor het laatst had betaald aan de bendeleden en niet het einde van de week, repliceerde u niet meer te weten welke dag het toen was (CGVS 19/15889, p.11). U kwam niet verder dan te stellen dat het in de week van de verhuis was (CGVS 19/15889, p.11). Uw incoherente en vage verklaringen wat betreft het tijdsverloop van de opeenvolgende gebeurtenissen voor jullie vertrek, zet de geloofwaardigheid ervan verder op de helling.

U en uw dochter verklaarden voorts dat de bendes contacten hebben in heel het land, met elkaar communiceren en het weten als een huis leegstaat en nieuwe mensen een huis betrekken (CGVS 19/15889, p.13 en CGVS 19/15892, p.10). Het roept dan ook vragen op dat u het als de beste oplossing zag om onmiddellijk nadat de renta werd opgetrokken van 25 naar 50 dollar per week, te verhuizen in de plaats van de 50 dollar te betalen, te meer daar u verklaarde in uw land ongeveer 1.200 à 1.300 dollar per maand te verdienen en daarnaast ook financieel te worden ondersteund door uw moeder die in de Verenigde Staten woont (CGVS 19/15889, p.5, p.8-9 en p.18). U meende bovendien zelf dat u het wel zou kunnen betalen, dat het nog niet zover was gekomen dat het een heel hoog bedrag was, maar u stelde dat het niet bij 50 dollar per week zou blijven (CGVS 19/15889, p.15 en p.19). Dat u een onmiddellijke verhuis verkoos boven het betalen van de verhoogde renta, wetende dat de bende zijn invloed ver reikt, roept gezien bovenstaande vaststellingen vragen op.

Wat betreft de verhuis, dient er nog opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op uw gsm foto's en video's toonde van de nieuwe woning die u had gevonden in Colonia El Castaño (CGVS 19/15889, p.19). Het CGVS merkte hierbij op dat op één van de video's de datum 2 december 2018 staat aangegeven (CGVS 19/15889, p.19 en zie ook stuk 13, de mail met de bewuste video die na het onderhoud werd overgemaakt). U hierop gewezen, repliceerde u dat u bij aankomst hier problemen had met uw gsm en dat alle data waren veranderd (CGVS 19/15889, p.19), wat evenwel een bedenkelijke uitleg is. Verder stelde u dat u in maart 2019, in de beweerde periode van uw verhuis, via Messenger foto's naar uw moeder had gestuurd om haar het nieuwe huis te tonen (CGVS 19/15889, p.20). Gevraagd naar die gesprekken met uw moeder om de data vast te stellen, antwoordde u dat u die gesprekken had gewist omdat uw gsm veel te traag gaat als er te veel opstaat (CGVS 19/15889, p.20). U meende niet te weten of uw moeder die Messengergesprekken nog heeft maar gaf aan het te zullen vragen (CGVS 19/15889, p.20). Tot op heden heeft u dienaangaande evenwel niets overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. De geloofwaardigheid van uw verhuis in maart 2019 staat aldus op losse schroeven.

Verder dient er gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de neergelegde klacht. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de bendeleden u op 1 maart 2019 rond 20u00 's avonds hebben bedreigd (CGVS 19/15889, p.13), waar er in de klacht staat aangegeven dat ze om 22u00 naar uw nieuwe woning waren gekomen (zie stuk 11). U hierop gewezen, beaamde u dat dat daarin staat en voegde daaraan toe dat het al avond was, dat het donker was maar dat u het exacte uur niet meer weet (CGVS 19/15889, p.14). Ter verduidelijking gevraagd of ze dan om 20u00 zijn gekomen, dan wel om 22u00, stelde u nu dat het ergens daartussen was, rond 21u00 (CGVS 19/15889, p.14). Dat u het eerst heeft over 20u00, om na confrontatie met de neergelegde klacht uw verklaringen navenant aan te passen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft voornoemde aangifte, dient er nog opgemerkt te worden dat er niet in staat aangegeven dat de bende eind februari 2019 plots 50 dollar begon te vragen in de plaats van de initiële 25 dollar. Er staat enkel te lezen dat de bedreiging elke week 'constanter' werd (zie stuk 11). Gevraagd waarom u dat niet aan de politie had verteld, kwam u niet verder dan te stellen dat u het wel exact zo aan de politie

had verteld (CGVS 19/15889, p.15). Het mag dan ook verbazen dat daar niets over wordt gezegd in de klacht, te meer daar het deze verhoging was die – volgens uw verklaringen – de reden was voor uw verhuis. Deze lacune in de neergelegde aangifte roept verder vragen op bij uw relaas en de authenticiteit van het document.

Gevraagd of die twee mannen van de MS-13 op 1 maart 2019 ook renta hadden gevraagd, antwoordde u negatief (CGVS 19/15889, p.15). Gevraagd wat ze dan wilden van u en uw dochters, antwoordde u dat ze zich wilden wreken en angst wilden zaaien (CGVS 19/15889, p.15). U stelde dat ze naar alle kanten keken en dachten dat het niet het moment was om te handelen (CGVS 19/15889, p.13). Ook uw dochter gaf aan dat ze zich wilden wreken en jullie wilden vermoorden (CGVS 19/15892, p.10). Aan haar gevraagd waarom ze jullie dan eerst zijn komen waarschuwen en jullie aldus de kans gaven te vluchten, antwoordde ze eveneens dat jullie denken dat er op dat moment getuigen waren, zoals die vriend, en dat ze daarom niets hebben gedaan (CGVS 19/15892, p.10). Eerder had u evenwel nog verklaard dat het rustig was op straat (CGVS 19/15889, p.9). Het is dan ook niet duidelijk wat de bedoeling was van de benedeleden.

Verder roept het vragen op dat u het dan als de beste oplossing zag voor u en uw dochters om jullie na de bedreigingen van 1 maart 2019 thuis op te sluiten, hoewel de benedeleden klaarblijkelijk wisten naar waar jullie waren verhuisd (CGVS 19/15889, p.9 en p.15). Volgens uw verklaringen dacht de bende dat jullie niet meer in jullie nieuwe huis woonden omdat jullie nooit de deur openden en er geen beweging te zien was (CGVS 19/15889, p.9 en p.15). U stelde dat ze wel wisten dat jullie spullen daar stonden maar niet dat jullie daar waren (CGVS 19/15889, p.15). Gevraagd of ze ooit hebben geprobeerd om uw huis binnen te komen, antwoordde u negatief (CGVS 19/15889, p.17). Gevraagd of er na jullie vertrek nog iets is gebeurd, of u nog heeft opgevangen dat de benedeleden naar jullie zijn komen vragen, het huis zijn binnengegaan ofzo, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat uw vriend met een vrachtwagen al jullie spullen is gaan ophalen nadat jullie hier waren toegekomen (CGVS 19/15889, p.17). Als de bende het werkelijk op jullie had gemunt, kan evenwel worden verwacht dat ze meer moeite zouden doen om met zekerheid te weten dat jullie daar niet meer waren. Uw verklaringen weten niet te overtuigen.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw vluchtmotieven geloofwaardig uiteen te zetten.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het loutere feit dat u leerkracht bent, twee dochters heeft en financieel wordt ondersteund door uw moeder in de Verenigde Staten, zoals uw advocaat op het einde van het onderhoud opmerkte (CGVS 19/15889, p.20), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoekster zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111).

Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat

de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en de paspoorten van uw dochters, uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw oudste dochter Ruth, uw rijbewijs, uw diploma verpleegkunde, uw werkkaart verpleegkunde, een certificaat van de leerkrachtenopleiding die u heeft gevolgd, de aanbevelingsbrieven van collega's en oud-studenten, de ouderlijke toestemming van de vader van uw dochters om uw minderjarige dochter te laten reizen en jullie vliegtickets, bevatten immers enkel informatie over de identiteit van u en uw twee dochters, over uw studies en werk in El Salvador en over jullie reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeksters voeren in een enig middel de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeksters maken ook gewag van een beoordelingsfout.

Na een theoretisch betoog, gaan verzoeksters in op de verschillende motieven in de bestreden beslissingen op grond waarvan hun relaas ongeloofwaardig wordt geacht en trachten zij deze motieven te weerleggen:

"Verzoeksters wensen te stellen dat zij niet met zekerheid kunnen weten waarom de bende het op hen had gemunt. Het feit dat eerste verzoeker niet met een man woont en dat zij een grote wagen heeft zijn hypothesen die zij verwoorden. Zij wensen ook te onderlijnen dat de algemene veiligheidssituatie in de Colonia Zedan, Sonzacate, Sonsonate, kort voor het begin van de afpersingen achteruitging. Samengenomen met de specifieke situatie van het gezin, zonder mannelijke figuur, en de tekens van financiële middelen kan dit een uitleg zijn van het feit dat de bende hen vanaf januari 2019 afperst. Hoewel verzoekster op de hoogte is van de verslechtering van de algemene veiligheidssituatie heeft zij geen specifieke informatie gekregen van bureaus die ook afgeperst zouden zijn tijdens die periode. Er wordt hierover niet gesproken tussen bureaus. Dit past perfect in de informatie die weergegeven wordt in de Coi Focus, 15 juli 2019, p. 21 : « La devise de la MS 13 « Ver, oir y callar, si de la vida quieres gozar » (voir, entendre et se taire, si tu veux profiter de la vie) se lit sur de nombreux murs dans les quartiers » De recente verslechtering van de veiligheidssituatie in de Colonia Zedan is ook een uitleg voor het feit dat verzoeksters de bendelende niet bij naam kunnen noemen. Wanneer het CGVS meent dat het feit dat verzoeksters de dag van de week waar de Mara hen informeerden dat de renta verhoogde tot 50\$ niet precies kan weergegeven moet er worden onderlijnt dat verwerende partij onredelijke verwachtingen heeft. Men kan niet verwachten dat iemand nog precies de dag van de week kan situeren voor evenementen die bijna een jaar eerder plaatsvonden. Zeker wanneer er na deze gebeurtenis ingrijpende beslissingen genomen moesten worden die het leven van verzoekers radicaal veranderd hebben. Dit geldt ook voor het precies uur van de bedreiging. Wat de chronologie betreft zijn

verzoeksters steeds coherent gebleven: enkele dagen na de verhoging van de renta zijn zij verhuisd. Verwerende partij doet ook een kwalitatieve analyse van de handelingen van verzoeksters om te besluiten, samenvattend, dat ieder redelijke persoon in dezelfde situatie als verzoeksters de renta zou hebben betaald in plaats van te verhuizen. Dit is echter een subjectieve appreciatie die geen enkele rekening houdt met de in de Guidelines van de UNHCR hernomen informatie waaruit blijkt dat de bendes de renta steeds verhogen tot het punt dat het zelfs onbetaalbaar wordt (...) Het blijven betalen van renta houdt dus het risico in verwikkeld te raken in een duivelskruis zonder mogelijk uitweg. Het is dus heel verbazend dat verwerende partij, die geacht wordt op de hoogte te zijn van de situatie van de personen slachtoffer van afpersing in El Salvador, suggereert dat het betalen van de renta de enige rationele beslissing zou kunnen zijn voor verzoekster en dat een verhuis de geloofwaardigheid van hun relaas zou ondermijnen. In het Salvadoraans context is het verre van irrationeel om te verhuizen om zich te onttrekken aan het gevaar. Verzoekende partij wenst nog op te merken dat het voor verzoekers in eerste instantie kwestie was van de kolonie Zedan zelf te ontvluchten, de plek waar de benedeleden opereren waarmee zij problemen hebben gekend. Hoewel dit op lange termijn geen oplossing kon bieden kon er redelijkerwijze worden aangenomen dat dit enige tijdelijk wel kon helpen, en dat ze gedurende een zekere periode, weliswaar voorzichtig, zouden kunnen leven op hun nieuw adres. Wat de tegenstrijdigheden betreft met betrekking met de klacht is de verhoging van de intensiteit van de bedreiging een manier om te beschrijven dat de renta verhoogd werd. Verzoekster volhardt in het feit dat zij expliciet vermeld heeft dat de bende haar 50\$ vroeg en dat de politieagent die haar verklaringen noteerde het zo heeft verwoord in de klacht. ”

Ze citeren landeninformatie om aan te tonen dat de door hen aangehaalde gang van zaken overeenstemt met de objectieve situatie in El Salvador. Verzoekster stelt een foute manipulatie te hebben gedaan bij het verzenden van een email met extra stavingsstukken naar het CGVS op 24 november 2019. Deze stukken betreffen: vragen over de problemen met de data op de foto's en video's, messenger berichten met de moeder van eerste verzoekster, het bewijs van betaling van huur van het huis in maart 2019, een doktersbriefje van november 2016 ter staving van het verblijf van verzoeksters in Colonia Zedan, en de telefoonfacturen van april en mei 2019 ter staving van hun verhuis naar de Colonia Los Castanos. Zij benadrukken de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en bekritisieren de subjectieve beoordeling in de bestreden beslissingen.

Verzoeksters wijzen erop dat er, los van de geloofwaardigheid van de feiten, hun risicoprofiel tot een ruimere toepassing van het voordeel dient te leiden. Ze stellen dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van verzoeksters. Eerste verzoekster is leerkracht en heeft een minderjarige dochter die met haar mee vluchtte naar België, tweede verzoekster is net meerderjarig. Bovendien wordt de familie van verzoekster van uit het buitenland financieel ondersteund en woont er een familielid in de Verenigde Staten. Zij menen dat zij een verhoogde kwetsbaarheid vertonen en stippen in dit kader relevante landeninformatie aan.

Verzoeksters stellen dat in de context van El Salvador het gegeven dat men slachtoffer is van de bendes en hun praktijken, een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenrechtenschendingen, met name een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is. Ze verwijzen in deze naar artikel 48/3, § 2, eerste lid en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters menen dat hun verklaringen aantonen dat zij reeds slachtoffer waren van afpersingen en bedreigingen vanuit de bende zodat moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer. Ze benadrukken, los van een onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door hen aangehaalde feiten, de nood aan een toekomstgericht onderzoek.

Verzoeksters gaan in op de algemene situatie in El Salvador, zoals beschreven in verschillende bronnen, die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger) waardoor El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen wordt beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld.

Verzoeksters stellen deel uit te maken van de risicocategorieën die vermeld worden in de landeninformatie en hebben daarnaast nagelaten een door de benedeleden geëiste som geld te betalen, met tot gevolg dat zij een bijzonder hoog risico lopen om als gevolg hiervan problemen te ondervinden: *“Voorname rapporten noemen personen die worden gezien als zijnde in overtreding van de regels van de bende of zich verzettend tegen hun gezag (“Personnes perçues par les gangs comme*

contrevenant a leurs regles ou resistant ci leur autorite") als eerste risicocategorie, en stellen dat deze personen net als hun familieleden het doelwit kunnen zijn van gewelddadige handelingen, moord of seksueel geweld (COI Focus 15 juli 2019 p. 11-12). Het niet betalen van een aan de bende verschuldigd bedrag (bv. de renta) wordt als een daad van verzet beschouwd en kan leiden tot de verdwijning van of moord op de betrokkene (COI Focus 15 juli 2019 p. 12)."

Verder betogen verzoeksters dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit heeft tot gevolg dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men dus bij een bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, en dit is hetgeen verzoeksters overkwam toen ze verhuisden. Verzoeksters verwijzen in dit opzicht ook naar objectieve landeninformatie met betrekking tot risico's voor terugkeerders, in het bijzonder zij die reeds eerder individueel problemen ondervonden met bendes, en menen dat in het licht van de aangehaalde informatie dan ook kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te worden omdat zij het nalieten de aan de bende verschuldigde som te betalen. Het is dan ook absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren, rekening houdende met het bestaan van dit risico.

Verzoeksters betogen dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador geen veiligheid kan bieden. Aangezien zij niet tot de hogere sociale klassen behoren, maar tot de middenklasse, zijn zij niet in staat zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken) en bij een hervestiging zullen zij het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoeksters citeren uit landeninformatie die volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Verzoeksters zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Onder verwijzing van landeninformatie, menen verzoeksters dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden.

Verzoeksters concluderen dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts halen verzoeksters landeninformatie aan waaruit volgens hen blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes.

Verzoeksters zijn het niet eens met de stelling van verwerende partij dat de drijfveer van de vervolgingsfeiten die verzoeksters vrezen, veeleer economisch is en geenszins politiek van aard is waardoor er geen band zou bestaan met het Vluchtelingenverdrag. Zij stellen: *"Eerste verzoeksters weigering de door de bende geëiste renta te betalen en dus zijn weigering om te gehoorzamen aan hun gezag en met hen mee te werken, wordt gezien als en vormt een vorm van verzet tegen de bende als semi-autoriteit in verzoeksters plaats van herkomst. Haar weigering bij te dragen aan hun werking, door hen financieel te ondersteunen, vormt een gewetenskwestie: eerste verzoekster is het niet eens met de huidige situatie in El Salvador en wenst hier niet aan bij te dragen of deel te nemen."* Zij verwijzen naar artikel 48/3, § 4 e) van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/5, § 1 waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Zij stellen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren.

Hun inziens vormen de bendes in El Salvador zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar landeninformatie en de richtlijnen van UNHCR betogen verzoeksters dat een vorm van verzet tegen deze autoriteit wel degelijk de uiting vormt van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoeksters vrezen, is in wezen geen vervolging om louter economische

of criminele redenen, maar is wel degelijk een vervolging die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Verzoeksters vrezen dan ook wel degelijk vervolging omwille van hun politieke overtuiging, in de zin van de Conventie van Genève. Zo niet menen verzoeksters minstens deel uit te maken van een sociale groep van personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de besteding van de macht van de bendes in El Salvador.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijzen verzoeksters op de interpretatie van het begrip door het Hof van Justitie in de zaak Diakité. Verzoeksters stellen dat de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie bevat van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador. Onder verwijzing van landeninformatie wijzen verzoeksters erop dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden. Daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden, blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen. Zij zijn ook de directe strijd aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land. Als reactie hebben de autoriteiten steeds meer het leger ingezet tegen de bendes en hebben ze de grondwettelijke vrijheden op algemene wijze beperkt. Dit brengt verschillende instanties tot de conclusie dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en tussen de bendes en de overheid. De bendes in El Salvador hebben een zekere organisatie, er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn die toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren. Het niveau van het geweld is op het niveau of zelfs hoger dan het niveau van geweld in bepaalde conflictzones. Dit wordt unaniem erkend door alle gebruikte bronnen, los van de kwalificatie die wordt gegeven aan de veiligheidssituatie. Het niveau van geweld heeft ook diepgaande gevolgen op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking). Volgens de Salvadoraanse Minister van Defensie is er in het land een gewapend conflict van lage intensiteit omwille van de constante confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en de criminele structuren, hetgeen door de GWIPS wordt bevestigd. Gelet op het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen moet er volgens verzoeksters worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de door verwerende partij neergelegde informatie. El Salvador is één van de gevaarlijkste landen ter wereld, waarschijnlijk het gevaarlijkste land ter wereld. Niemand, behalve de hoogste sociale klassen, kan aan de invloed en de gewelddaden van de bendes ontsnappen. Verzoeksters zijn overtuigd dat zij persoonlijke omstandigheden hebben die het risico voor hen om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen. Zij behoren immers niet tot de hogere klassen; zij hebben het land verlaten en zullen door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat zij in het buitenland verbleven wat al de indruk zal geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken en zal van hen een doelwit maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld; zij waren eerder al het slachtoffer van de bendes in El Salvador; eerste verzoekster is een leerkracht wat op zich een risico inhoudt; en de twee dochters van eerste verzoekster zijn jong en maken deel uit van een bijzonder kwetsbare groep in El Salvador.

Verzoeksters vragen de bestreden beslissingen te hervormen en in hoofdorde verzoeksters als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissingen nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen.

2.2. Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing eerste verzoekster;
2. Bestreden beslissing tweede verzoekster;
3. Bewijs pro deo eerste verzoekster;
4. Bewijs pro deo tweede verzoekster;
5. COI Focus, « *Salvador: Retour au pays des ressortissants* », 12 juli 2019;
6. COI Focus, « *Salvador: Retour au pays des ressortissants* », 9 januari 2020;

7. Human Rights Watch, "*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*", februari 2020;
8. McNamara. P. J., "*Political Refugees from El Salvador: Gang Politics, the State en Asylum Claims*", Refugee Survey Quarterly 2017, n° 36, pp. 1-24;
9. Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme. 35ème session. Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 april 2018 ;
10. La Vanguardia, *La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*, april 2019;
11. GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, *Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*, november 2018;
12. E-mail van 25 januari 2019 naar het CGVS;
13. E-mail van 24 november 2019 en bijhorende stukken.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 9 december 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de COI Focus volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: "*COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 (mise à jour) (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeksters om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeksters te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en

bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeksters. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeksters bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters' vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat volgens hun verklaringen eerste verzoekster met haar twee dochters een huurhuis betrok in Colonia Zedan Poniente toen zij op 15 januari 2019 's ochtends werd aangesproken door twee mannen die haar zegden dat zij vanaf dan elke week 25 dollar renta moest betalen en dat zij haar dochters iets zouden aandoen indien zij niet gehoorzaamde. Eerste verzoekster verklaart dat zij, op basis van hun kledij en tatoeages begreep dat zij leden waren van bende MS 13. Zij betaalde het gevraagde bedrag gedurende een aantal weken. Toen de bendeleden in de laatste week van februari 2019 het gevraagde bedrag verhoogden tot 50 dollar per week, besloot eerste verzoekster te verhuizen met haar kinderen. Zij verhuisden naar een huurhuis in Colonia El Castano, waarvan zij dacht dat het een rustige buurt was op 1 maart 2019. Daar werd eerste verzoekster op de avond van de verhuis, aangesproken door twee gewapende mannen die haar vroegen haar identiteitskaart te tonen en haar beledigden en zeiden dat zij was weggelopen. Zij dreigden ermee één van haar dochters iets aan te doen. Eerste verzoekster ging de dag erna, samen met een vriend die hen had geholpen bij de verhuis,

klacht indienen bij de politie, die beloofden een patrouille te zullen sturen. Zij hoorden evenwel niets meer van de politie. Eerste verzoekster meldde zich al snel ziek op haar werk en haar beide dochters, waaronder tweede verzoekster, gingen niet meer naar school uit angst voor de bendeleden. Op 8 april 2019 vertrokken verzoeksters uit El Salvador.

De Raad stelt vast dat beide verzoeksters hun originele paspoort en identiteitskaart voorleggen. De Raad acht de Salvadoraanse nationaliteit van verzoeksters afdoende bewezen en stelt ook vast dat deze niet wordt betwist door verwerende partij.

Verzoeksters leggen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming het rijbewijs van eerste verzoekster, haar verpleegsters diploma en werkkaart, het certificaat van de lerarenopleiding van eerste verzoekster, aanbevelingsbrieven van collega's en leerlingen van eerste verzoekster, de toestemming van eerste verzoeksters ex-echtgenoot aan eerste verzoekster om naar het buitenland te reizen met hun minderjarige dochter en de vliegtuigtickets van El Salvador naar België neer. De Raad stelt vast dat deze documenten geen verband houden met hun vluchtmotieven en derhalve niet relevant zijn voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker leggen ook de originele aangifte bij de politie met betrekking tot de bedreigingen door de bendeleden voor (administratief dossier eerste verzoekster, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 11). De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen vertaling van dit document bevat maar dat tijdens het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster dit document met haar werd besproken en dat hieruit blijkt dat zij deze klacht indiende in het politiekantoor dat gelegen is tegenover het metrocentrum in Sonsonate (notities eerste verzoekster, p. 14). Dit document houdt verband met verzoeksters vluchtmotieven maar volstaat *an sich* niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade omwille van verzoeksters beweerdde problemen met de bende MS 13 in El Salvador aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeksters voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster wordt vooreerst gesteld dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij niet afdoende kan duiden waarom zij begin 2019 het doelwit werd van afpersing door de MS 13 bende; niet weet of de bende in die periode ook andere bewoners in de buurt begon af te persen, noch wie de afpersers waren. Verzoeksters voeren aan dat zij niet met zekerheid kunnen weten waarom de bende het op hen gemunt had en dat het feit dat eerste verzoekster niet samenleeft met een man en een grote wagen heeft slechts hypothesen zijn. De Raad stelt vast dat eerste verzoekster inderdaad verklaarde dat zij dacht dat zij een doelwit was van de bende omwille van het feit dat zij *“alleen was, omdat ik geen man in had in mijn huis”* en dat ze *“een grote wagen, een bestelwagen”* had (notities eerste verzoeksters, p. 9) maar ook dat zij al sinds 2010 van haar echtgenote gescheiden leefde en dat zij haar auto al twee jaar had (notities eerste verzoekster, p. 5, 9). In zoverre het merkwaardig is dat, gegeven de omstandigheden en de specifieke context van El Salvador waar, blijkens de beschikbare landeninformatie, afpersing een veel voorkomend fenomeen is, verzoekster niet eerder in het vizier van de bende is gekomen, kan de Raad evenwel aannemen dat de acties van bendes als dusdanig onvoorspelbaar zijn en dat, zoals verzoeksters terecht opmerken in het verzoekschrift, het niet mogelijk is te weten waarom ze precies dan het doelwit van de bendeleden werden. Voor zover verzoeksters argumenteren dat de veiligheidssituatie in de colonia Zedan Poniente kort voor het begin van de afpersing achteruitging, brengen zij daarvan geen objectieve informatie bij die hun stelling zou kunnen staven, zodat dit niet meer is dan een loutere bewering. Evenwel stelt de Raad ook vast dat eerste verzoekster ook verklaarde dat zij haar afpersers niet kende en dat zij niet van haar wijk waren (notities eerste verzoekster, p. 10) wat een mogelijke verklaring zou kunnen zijn voor het feit dat zij dan pas het doelwit werden van de afpersing. Verder kan uit de vaststelling dat eerste verzoekster niet wist of andere bewoners in de buurt ook werden afgeperst in de buurt geen sluitende conclusies worden getrokken met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Verzoeksters stelling dat hierover onder de bewoners van de wijk niet wordt gesproken, wordt inderdaad bevestigd door de beschikbare landeninformatie.

Zo wordt in de COI Focus van 15 juli 2019 van verwerende partij gewezen op het motto van de bende MS 13, waarvan verzoeksters beweren het slachtoffer te zijn geweest: *“La devise de la MS 13 “Ver, oír y callar, si de la vida quieres gozar” (voir, entendre et se taire, si tu veux profiter de la vie) se lit sur de nombreux murs dans les quartiers”* (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 21). De Raad kan aannemen op basis van deze informatie dat, hoewel de bendes alomtegenwoordig

zijn en afpersing een dagelijkse realiteit is voor veel Salvadoranen, de bewoners van de wijken die door de bendes gecontroleerd worden, er zich voor hoeden om hier over te spreken, uit schrik voor represailles vanwege de bende. In zoverre haar verklaringen hierover als oppervlakkig kunnen worden bestempeld, zoals gesteld in de bestreden beslissing, kan dit als dusdanig de geloofwaardigheid van eerste verzoeksters verklaringen niet in het gedrang brengen, gelet op het voorgaande.

Verder achten de bestreden beslissingen de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de bende ondermijnd door de incoherente verklaringen van eerste verzoekster met betrekking tot het verloop van de opeenvolgende gebeurtenissen tot aan hun verhuis naar colonia El Castano op 1 maart 2019; het feit dat zij een onmiddellijke verhuis verkozen boven het betalen van de verhoogde renta, ook al konden zij dat financieel bolwerken, en het feit dat op een van de door eerste verzoekster getoonde video's met betrekking tot de verhuis de datum 2 december 2018 vermeldt. In de bestreden beslissingen wordt daaruit de conclusie getrokken dat de geloofwaardigheid van hun verhuis in maart 2019 op losse schroeven staat.

De Raad stelt vast dat verzoeksters de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent niet kunnen weerleggen. Waar zij stellen dat verwerende partij onredelijke verwachtingen heeft wanneer zij eerste verzoekster verwijt dat zij niet wist op welke dag van de week zij voor het eerst afgeperst werd omdat niet kan verwacht worden dat zij dit bijna een jaar na de feiten nog zou weten, stelt de Raad vast dat verzoeksters voorbij gaan aan het feit dat de vastgestelde onwetendheid slechts één element is in de vastgestelde incoherentie met betrekking tot de chronologie van de gebeurtenissen voorafgaand aan hun vertrek uit Colonia Zedan. In zoverre zij stellen dat niet van verzoekster kan verwacht worden dat zij precies de dag van de week zou kunnen situeren met betrekking tot een gebeurtenis die 10 maanden voordien plaatsvond, wijst de Raad er op dat dit geen verklaring biedt voor het feit dat eerste verzoekster uiteenlopende verklaringen aflegt over de dag dat zij voor het laatst 25 dollar had betaald. Waar zij eerst verklaart dat dit een donderdag of een vrijdag was, stelt zij even later, en geconfronteerd met de verklaring van tweede verzoekster dat dit een maandag was, het niet meer te weten. Ook met betrekking tot het aantal dagen die verstreken tussen de laatste keer dat zij de renta betaalde en de eigenlijke verhuis wijzigt eerste verzoekster haar verklaringen van initieel twee dagen, vervolgens 5 dagen en tenslotte drie à vier dagen. Aangezien 1 maart 2019 op een vrijdag viel volgt hieruit dat eerste verzoekster de gebeurtenis die hen ertoe aanzette om de colonia Zedan te verlaten, met name de laatste keer dat ze renta betaalden en dus ook het ogenblik waarop de bendeleden haar informeerden dat vanaf de volgende keer 50 dollar renta moest betalen, niet precies kan situeren. Zo niet verwacht kan worden van een verzoekster dat zij de precieze dag van de week kan aanduiden, wijst de Raad er op dat het niet onredelijk is te verwachten dat zij kan verduidelijken of deze gebeurtenis bij het begin van de week dan wel op het einde van de week plaatsgreep; zeker nu de verhoging van de renta volgens haar verklaringen de specifieke aanleiding vormde voor hun vertrek uit de colonia Zedan. De vaststelling dat zij hierover geen consistente verklaringen aflegt ondergraaft de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Verzoeksters argumenteren verder, onder verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines dat het blijven betalen van renta het risico inhoudt in een duivelskruis te belanden zonder mogelijke uitweg; zodat het verre van irrationeel is om te verhuizen om zich te onttrekken aan het gevaar van de bende. Zij stellen dat het in eerste instantie zaak was om de colonia Zedan zelf te ontvluchten omdat dit de plek was waar de bendeleden opereren en dat de verhuis naar een andere colonia minstens tijdelijk een oplossing kon zijn en dat ze gedurende een zekere periode, weliswaar voorzichtig zouden kunnen leven op hun nieuw adres. Uit de door verzoeksters geciteerde passage van de UNHCR Eligibility Guidelines blijkt dat de bendes vaak het gevraagde afpersingsgeld stelselmatig verhogen en dat het niet betalen van renta of niet kunnen betalen van de verhoogde renta ernstige, in sommige gevallen fatale, gevolgen kan hebben. De Raad betwist niet dat de bendes in El Salvador er dergelijke praktijken op nahouden, maar dit neemt niet weg dat het niet geloofwaardig is dat verzoeksters blijkbaar halsoverkop naar een andere colonia zouden verhuizen zonder zich vooraf grondig te informeren over de aanwezigheid van bendes in de andere colonia waarnaar zij verhuisden, indien zij werkelijk afgeperst werden door de bende in colonia Zedan zoals zij beweren. Volgens hun verklaringen verhuisden verzoeksters immers nog dezelfde week waarin door de bendeleden verhoogde renta was geëist. Gevraagd ter terechtzitting of zij vooraf wisten of de bende ook actief was in de nieuwe colonia waarnaar zij verhuisden, verklaart eerste verzoekster dat de eigenaar van hun nieuwe huurhuis telefonisch had bevestigd dat het een rustige buurt was.

Dat zij enkel zouden voortgaan op het advies van de eigenaar, terwijl zij al verschillende weken werden afgeperst acht de Raad niet aannemelijk. Dit geldt des te meer nu eerste verzoekster verklaarde dat zij 1.200 à 1.300 dollar per maand verdiende en ook door haar moeder financieel gesteund werd en de gevraagde verhoging van de renta tot 50 dollar als dusdanig ook niet onoverkomelijk werd beschouwd door eerste verzoekster (notities, eerste verzoekster, p. 15). Gelet op het feit dat zij naar Salvadoraanse

normen behoorlijk verdiende, is het naar het oordeel van de Raad niet geloofwaardig dat verzoeksters niet meer tijd namen om een veilige plaats te zoeken om te verhuizen.

Aangaande de door eerste verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud getoonde video van de nieuwe woning in colonia El Castano die de datum van 2 december 2018 vermeldt, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeksters dit als dusdanig niet betwisten maar eerste verzoekster voorhoudt dat bij haar aankomst in België alle data op de GSM van eerste verzoekster veranderd waren (notities eerste verzoekster, p. 19). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat eerste verzoekster, gevraagd of ze nog andere video's of foto's kon tonen met een andere datum antwoordt dat zij enkel deze video heeft afgehaald en dat *"het gebeurt soms sinds die desconfiguratie van mijn gsm en het hangt ook af vanuit welk album ik ze haal"* (notities eerste verzoekster, p. 20). Daargelaten de vraag of het technisch mogelijk is dat de data op beeldmateriaal op een GSM onvrijwillig veranderd kunnen worden, stelt de Raad vast dat eerste verzoekster ook bij het verzoekschrift verder geen foto's of beelden van haar GSM voorlegt waarbij de data zouden veranderd zijn. Ook de door haar toegevoegde conversaties op een internetforum over problemen met data op foto's en video's kunnen hierover verder geen opheldering brengen, nu deze conversaties in het Spaans niet vergezeld gaan van een vertaling naar het Nederlands en verzoeksters advocaat zelf aangeeft dat de legitimiteit van dit soort fora op internet niet kan bevestigd worden. Ook de messenger berichten met de moeder van eerste verzoekster, toegevoegd aan het verzoekschrift, tonen niet aan dat de verhuis van verzoeksters daadwerkelijk plaatsvond in maart 2019. Niet alleen gaan deze afgedrukte messenger berichten niet gepaard met een vertaling naar het Nederlands, zodat de Raad de inhoud ervan niet kan beoordelen, maar bevatten deze berichten ook verder geen tijdsaanduiding zodat er ook niet uit kan worden afgeleid van wanneer deze dateren en deze bijgevolg niet dienstig zijn om te staving van hun stelling dat de verhuis plaatsvond op 1 maart 2019. Het voorgelegde bewijs van betaling van huur van maart 2019 toont weliswaar aan dat zij op dat ogenblik een huis huurden in colonia El Castano, maar toont verder niet aan dat de verhuis op 1 maart 2019 plaatsvond. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde telefoonfacturen voor april en mei 2019 op naam van tweede verzoekster. Gelet op de hoger vastgestelde incoherenties in hun verklaringen met betrekking tot de beweerdte afpersing en de chronologie van gebeurtenissen tot hun verhuis, zijn deze documenten niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaring dat de verhuis zou hebben plaatsgevonden op 1 maart 2019, te herstellen.

Voorts stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen een tegenstrijdigheid vaststellen tussen de verklaringen van eerste verzoekster en de neergelegde klacht met betrekking tot het exacte uur waarop zij op 1 maart 2019 werd bedreigd door de twee mannen en het gegeven dat in de klacht niet wordt vermeld dat de bende einde februari 2019 plots 50 dollar begon te vragen in plaats van de 25 dollar die zij aanvankelijk eisten.

In de bestreden beslissingen wordt de door eerste verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud gegeven verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid met name dat zij *"een uur gaf ter benadering"* (notities eerste verzoekster, p. 14) en dat de bedreiging plaatsvond *"tussen 20u en 22u00, rond 21u00"* (*idem*) geïnterpreteerd als een aanpassing van haar verklaringen na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, die de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnt. Wat het ontbreken van de verhoging van de renta tot 50 dollar in de aangifte betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat eerste verzoekster niet verder komt dan te verklaren dat zij het bedrag wel exact had vermeld aan de politie, maar dat de lacune in de aangifte verder vragen oproept bij de haar relaas en de authenticiteit van het document. Verzoekers volharden in hun stelling dat eerste verzoekster wel degelijk expliciet heeft vermeld dat de bende haar 50 \$ vroeg en dat de politieagent die haar verklaringen noteerde het zo heeft verwoord in de klacht. Zij stellen verder dat de verhoging van de intensiteit van de bedreiging een manier is om te beschrijven dat de renta verhoogd werd. De Raad stelt vast dat verwerende partij verder de authenticiteit van de door verzoeksters neergelegde klacht bij de politie verder niet in twijfel trekt noch met betrekking tot de uiterlijke kenmerken van de klacht, noch met betrekking tot de autoriteit die de klacht heeft opgesteld. In zoverre eerste verzoeksters verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van de aangifte, toont dit op zich niet aan dat de aangifte niet authentiek is, nu het niet uitgesloten is dat eerste verzoekster een klacht indiende, maar bij de politie een andere verklaring aflegde dan bij het CGVS. De vastgestelde lacune is evenwel, naar het oordeel van de Raad, een verdere indicatie van het feit dat haar verklaringen met betrekking tot de afpersing niet geloofwaardig zijn. Voor zover verzoeksters aanvoeren dat *"de verhoging van de intensiteit van de bedreiging een manier is om te beschrijven dat de renta verhoogd werd"*, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het in dat geval wel om een zeer cryptische omschrijving zou gaan en dat de klacht een essentieel element in het relaas van verzoekster en tevens de directe aanleiding voor hun verhuis, met name de verhoging van de renta tot 50 dollar per week, niet vermeldt. Dat verzoekster dit wel degelijk zou

vermeld hebben maar dat de politieman dit niet heeft genoteerd, is een loutere bewering die verder niet wordt gestaafd.

Tenslotte stelt de Raad vast dat, wat betreft het feit dat verzoeksters verder ongemoeid werden gelaten na het incident op 1 maart 2019 omdat zij zich thuis opsloten, de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende stellen: *“Verder roept het vragen op dat u het dan als de beste oplossing zag voor u en uw dochters om jullie na de bedreigingen van 1 maart 2019 thuis op te sluiten, hoewel de bendeleden klaarblijkelijk wisten naar waar jullie waren verhuisd (CGVS 19/15889, p.9 en p.15). Volgens uw verklaringen dacht de bende dat jullie niet meer in jullie nieuwe huis woonden omdat jullie nooit de deur openden en er geen beweging te zien was (CGVS 19/15889, p.9 en p.15). U stelde dat ze wel wisten dat jullie spullen daar stonden maar niet dat jullie daar waren (CGVS 19/15889, p.15). Gevraagd of ze ooit hebben geprobeerd om uw huis binnen te komen, antwoordde u negatief (CGVS 19/15889, p.17). Gevraagd of er na jullie vertrek nog iets is gebeurd, of u nog heeft opgevangen dat de bendeleden naar jullie zijn komen vragen, het huis zijn binnengegaan of zo, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat uw vriend met een vrachtwagen al jullie spullen is gaan ophalen nadat jullie hier waren toegekomen (CGVS 19/15889, p.17). Als de bende het werkelijk op jullie had gemunt, kan evenwel worden verwacht dat ze meer moeite zouden doen om met zekerheid te weten dat jullie daar niet meer waren. Uw verklaringen weten niet te overtuigen”*. De Raad stelt vast dat verzoeksters deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laten en neemt deze derhalve over.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingen niet vervuld zijn.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot hun beweerdde problemen met de bende MS in Sonsonate niet geloofwaardig zijn, is verzoeksters betoog dat hun weigering om renta te betalen een vorm van verzet vormt tegen de bende als semi-autoriteit en dit te beschouwen valt als de uiting van een politieke overtuiging, minstens dat zij deel uitmaken van de sociale groep van personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador, niet dienstig. Hetzelfde geldt voor hun stelling dat zij niet in staat zijn zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn omdat zij niet tot de hogere sociale klassen behoren en dat uit het rapport van Human Rights Watch van februari 2020 blijkt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is, nu zij hun beweerdde problemen met de bendes voor hun vertrek uit El Salvador niet aannemelijk hebben gemaakt. De opmerking van verzoekster dat uit beschikbare informatie blijkt dat Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffers zijn van de bendes, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeksters argumenteren verder dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland en omwille van het gegeven dat zij reeds eerder werden bedreigd. Ze verwijzen hierbij naar de COI Focus *“Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en van 9 januari 2020 alsook naar Human Rights Watch, *Deported to Danger*, van februari 2020.

Op basis van de voorliggende landeninformatie kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeksters om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeksters slagen hier niet in.

Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeksters werden afgeperst of anderszins bedreigd door de bende MS 13 in Sonsonate. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden gevisieerd worden door de bendes. Verzoeksters maken dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die voor hun vertrek problemen hadden met de bendes.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeksters zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeksters niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeksters geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

5.3. In zoverre verzoeksters zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten en zij hun voorgehouden vrees niet aannemelijk maken. Verzoeksters tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Eligibility Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, zoals ook benadrukt in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeksters is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeksters brengen geen elementen aan die het oordeel van de Raad hieromtrent kunnen ombuigen. Waar zij, onder verwijzing naar de conclusies van de Advocaat-Generaal in de zaak Diakité, benadrukken dat artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd onafhankelijk van het internationaal humanitair recht, herinneren zij slechts aan de autonomie van het Europees recht zoals ook bevestigd door het Hof van Justitie in zijn arrest. Wat het standpunt van het UNHCR betreft volgens hetwelk een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld zou kunnen vastgesteld worden onafhankelijk van het bestaan van een gewapend conflict in het land van herkomst, kan de Raad volstaan met er op te wijzen dat standpunten van het UNHCR niet bindend zijn in de Belgische rechtsorde en dat, zoals hoger aangestipt, uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat beide voorwaarden, het bestaan van een internationaal of intern gewapend conflict en

de aanwezigheid van willekeurig geweld, moeten voldaan zijn vooraleer toepassing kan gemaakt worden van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn. In zoverre verzoeksters aanvoeren dat de Salvadoraanse Defensie-minister en het onderzoeksinstituut GIWPS de veiligheidssituatie in El Salvador als een gewapend conflict hebben gekwalificeerd en zij in het algemeen verwijzen naar het hoge aantal slachtoffers en de diepgaande gevolgen van het geweld op het openbare leven in El Salvador, stelt de Raad vast dat de door hen geciteerde bronnen grotendeels dezelfde zijn als diegene waarop de bestreden beslissingen gebaseerd zijn en dat zij geen elementen aanbrengen waaruit zou blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Bijgevolg is ook verzoeksters' betoog met betrekking tot hun persoonlijke omstandigheden die het risico om slachtoffer te worden van het bende-geweld in El Salvador niet dienstig.

6. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeksters de beweerde problemen met de bende MS 13 niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoeksters' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Wat betreft de door verzoeksters aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Met betrekking tot de door verzoeksters ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoeksters blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

9. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeksters niet aanduiden hoe de rechten van de verdediging concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissingen zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende

partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET